

fonin taakse astettun pöydän ääreen, samalla kun Ra alkoi soittaa Yamaha DX 7:tänsä.

"Improvisoacio riippuu useikin enemmän mausta ja muistista, siitä mistä pitää ja mistä ei pidä, kun sitä sivellyksessä, jota soitetaan," Cage sanoi Tom Dartelle Contemporary Keyboardin haastattelussa vuonna 1982, "ei se johda uusia kokemuksiin vaan johonkin, joka on jo ennestään tuttu."

Sun Ra on oikukas, ei ninkään pingottuneen turhantarkka, improvisoija; hänen aloituspolonsa vakuutti satunnaisesta - ja hän näytti yhtä tytyväiseltä löytäessään aksaansannoksensa kuin Cage on alistiessaan elämän, kaaoksen, luonnon, irrationaalisen, jumalaisten vakuutteiden ja/tai kosmisen monimutkaisuuden edessä.

Zainiin pohjautuvine "kuvasta katoamisen" pyrkiryksineen, halossaan antua työn kasvaa esin esteettömästi kuin sieni, Cage asettaa kyseenalaiseksi koko jazzin perustan. Jazzhan todennäköisesti kohosi muusikoiden ja psykologisesti itselmaisun tarpeesta. Ra on tietysti sellaisten taipedeiden yläpuolella, kuten hän ilmeisesti on myös maan ja muistin yläpuolella. Hän toimi yhtä vapaisi kuin kuka tahansa jumala.

Seuraisten kurkistellessa juhlallisesti olan yli Ra taikoi esin alkovoimaisia sointeja muutamien minuuttien ajan. Cage seurasi kiinnostoneena, jokia tuntee romana, ja kun Ra päätti lopettaa, hän viernisti ja tapetti muiden rukana.

Cage ryhti lukemaan ilman sen kummempaa rituaalia kuin lasien pähän paneminen. Mistä hän teksci sitten olikin kotoisin (usein hän on käytänyt *Fiongan Waka*), Cagen diltongeili oli tyyppiyttivä vaikutus. Hänen alhainen lännenvoimakkuutensa ja pitkät tauor tavajen viljällä hiljensivät joukon, pakottivat sen mietiskeleämään tunnelmallisia sointeja - tulettimen tasasta ilmavirtaa, jalkakäytävältä kantautuvia nauhadeksia ja keskustelunpätkiä, reittatuolienv levotonta liikahetua - kuten Cage varmaan oli tarkoitanutkin. Ra seurasi Cagen kummittavasti. Tämän lopettaessa kuulin hiukan aplodeja, ja sitten Ra jälleen soitti.

■ "Ran levollisilla kasvoilla oli synkkä hymy; hänen silmiään ympäröivät synkät rypyt. Hän on aina ollut teatraalinen."

Hän otti lasit pois päästäään lopettamisen merkkiksi.

Ran levollisilla kasvulla oli synkkä hymy; hänen silmiään ympäröivät synkät rypyt. Hän on aina ollut teatraalinen. 50-luvun puolivälistä lähtien hän on valloittanut konsertipaikkoja värikäään seurueista kartissa, ohjaten Arkestraansa majesteettisiin kädenliikkeihin.

Olen nähtyn hänen muuttavan Slug'sin kaltaisen arkisen jazz/ubin kihottuneeksi viidakkokyläksi, olen seurannut hänen johtavan kymmenen vuoden chicagolaisia näiden laulissa "We Are The Children Of The Sun", olen nauttinut karsellessani filmejä hänen riiteistään Egyptin pyramideillä.

Niihin happenungeihin ei juuri ole vaikuttanut Cagen performanssitaide, vaikka Ra suhtautuukin huolellomasti puleeraattuan ammattitaitoon. Hän hyväksyy "Vizheet", koska ne eivät estä totuudellista ilmaisia (kuunnelkaa hän oppi-isänsä Fletcher Hendersonin hillittömiä mutta luolinattomia radioesityksiä); itse asiassa - ne juuri ovat totuudellisia.

Ran vuosittainen kvasimystinen prameus on kotoisin hänen kokemuksistaan (Sonny Blountin) chicagolaisissa yökerhoissa, mutta tästä halvasti lavastetusta spektrukkelista on tulut osa hänen transsensualista visiitäänsä.

Myöskaan Cagen teatraalisuus ei ole tarjottu pelkkiläisen ajantieteenä. Lopettaa hän sitten Thoreauille omistettujen atomalaisen miniaturyrien sarjan ylentävien suihku-konidien jylinää; rohikaseepä hän sitten undiasuutta luomalla satunnaisia sanoja monotonisella äänellä; tai neuvoopa hän sitten muusikkoja hettelemään pöytätencipaljoja näyttämöltä - hänen tarkoituksensa on heijastaa huomiomme takaisin omien havaiteihimme ja reaktioihimme.

Sun Ra luopui maailmallisesta elämästä 30 vuotta sitten ottaakseen kantaan nykyajan elämän merkittäviin kysymyksiin. Cage seurasi Satieta, Cowellia ja Schönbergiä riijytriäksessä "legitiimin" musiikin näytettävät rajat. Sen kummemmin Cagelle kuin Rallekan musiikkilisen luomisen kauttustuttava aspekti ei ole tuntematon, kartoittamaton - ihmisiä maan päälli uhkaa se, kuinka kapteeni kaistaan elämästä ja ajattelusta sovinnaismainen taide ja visaus kohtaavat.

Sideshows By The Seashore rakaseinää siirettäin, jotta suringonvalo pääsisi sisään, pitkän ja hoikan JUNE TYSONIN laulassa *Enlightenment*, yhtä Sun Ran tutuimmista sivelmistä: "Hereby, my invitation... Kutsun sinut astumaan avarausmaailmaamme". Tyson yhti suitsukemien ja ihaksiikkaan, kaijuksi ajellua nuorukaisen tanssilukkeisiin.

Sitten Ra nousi ja käveli pienen näyttämön poikki neuvoitellakseen Cagen kanssa. Cage nyökkäsi myöntväiseksi ja lusui jälleen verrytettyjä vokaalejaan. Ra lisäsi niihin sisästelijää: herkkää, kristallisia, soitterasia-maisia nuotteja. Seurasi hiljaisuus, tai melkein hiljaisuus, jonka aikana Sun Ra ja John Cage silmälivit yleisöä. Kaikki odottivat verrytynneen seurauva hetkeä, seuraava läntö, vartten. Sitten Cagen ja Ran hanmio herpaantui; yhteistyö oli ohi.

Aplodit olivat pitkät, koska tajusimme kaikki kuumenteleemme yötä, mikä oli todella ilmassa: ei vain kahden miehen outoa musiikkia vaan lännen mahdolisuuksiin todellisuutta.

Ihailijat pürrittiivät Cagea ja Rata, samalla kun Rick Russo ja Bronwyn Rucker tarjoltivat olutta, viiniä, virvoitusjuomia, mehua ja pizzaa vierailleen. Meltdown Records oli syntynyt.